

díte, i když jste příšerný člověk, co loupe mandarinky na veřejných místech. *Ale odbočuju.*

Chovat malou, naprosto zvladatelnou zamilovanost k bratrovi svojí nejlepší kamarádky je klišé. Nicméně jsem byla posedlá devadesátkami, obdobím, které vyznávalo platné a prověřené vzorce. Tudiž mi toužení po něm sedělo jako zadek na hrnec.

Na svoji obranu chci říct, že bylo nemožné, aby po něm moje adolescentní já netoužilo: 1) měřil 195 centimetrů, měl pružné, vypracované svaly, rozčuchané černé vlasy a čelist pevnější než všechna moje novoroční předsevzetí dohromady a 2) naprosto splňoval představu zlého hochy – včetně sportovního auta, atletických genů, vtipných bonmotů, úsměvu s dolíčky a úzkých džínů v rozšněrovaných kanadách.

Abych to shrnula, při pohledu na toho frajířka se vám v hlavě rozblíkalo varovné červené světlo – oblíbená barevná škála mojí věkové skupiny. Takže ano. I já jsem *samozřejmě* chtěla podlehnout staršímu bratrovi Dylan Casablancasové. Kdo by nechtěl? Celá naše střední škola ho uctívala jako boha. Fenna McGeeová dokonce jednou vyrobila samolepku s textem *Netvrším, že Row Casablancas a Bůh jsou stejná osoba – ale viděli jste je někdy společně v jedné místnosti?*

Šlo o to, že Row měl zrovna jazyk v mém krku tak hluboko, až jsme hráli hokej s mandlemi. Jeho erekce o velikosti balistické střely se mi tiskla na knoflíky žluté kostkované sukně a hrozilo, že je vytrhne z látky a pošle na Mléčnou dráhu. A já dokázala myslet jen na to, že Dylan zrazuju.

V krku jsem cítila pachut' žluči. Dylan nesnášela, když její kamarádky padaly jejímu bratrovi k nohám. Předstírala zvracení pokaždé, když s ním koketoval

někdo, koho jsme znaly, proto bylo moje chování naprosto neomluvitelné. Ale byla jsem namazaná, mimořádně uvolněná a nezvykle lehkomyšlná. Navíc... Dylan byla zvyklá, že Row klátí její kamarádky, jako by to byl olympijský sport, tak co na tom, že jich bude o jednu víc?

Taky jsem se vždycky snažila každého potěšit a *moc* jsem chtěla potěšit Rowa. A tak jsem vzrušeně sténala, což jsem se naučila na Pornohubské univerzitě předstíraných orgasmů. Samozřejmě včetně zmitání hlavy, nadšeného hekání a holčičích vzdechů.

Row si to vyložil jako pozvánku k dobytí druhé meity, omotal mi kolem krku mozolnaté prsty a přitiskl mě na kapotu svého auta. Stále z ní sálalo teplo z motoru a mně blesklo hlavou, jestli nebudu mít zítra ráno popáleniny druhého stupně. Ale měla jsem půlky přimáčknuté k sobě, aby se mi vešel mezi stehna jeho štíhlý pas, a tep mi bušil do víček jako vzteklý datel.

Parkovali jsme na skalnatém útesu s výhledem na bílé vrcholky mainských hor. Na obzoru se rozprostíral oceán jako napnutá černá příkrývka. V nose jsem cítila slanou vůni a na pažích mi naskočila husí kůže.

Bylo to tak příjemné, a přesto tak špatné, že jsem nevěděla, jestli se mám rozesmát, rozbrečet nebo vzplnout.

Okamžitě toho nech, Cal. Dylan tě uškrtí.

Ve skutečnosti byla moje nejlepší kamarádka spíš ten typ, že mi ukradne oblečení a zavraždí spoustu lidí. Dylan Casablancasová byla kreativní, podnikavá a neskutečně zábavná. Měla jsem ji šíleně ráda. Zasloužila si něco lepšího než tohle.

Row mi vklouzl rukou pod běžový rolák a žlutou kostkovanou vestu, sevřel v dlani moje levé prso a zasypával mi čelist vlhkými, žhavými polibky, ze kterých